ZUZANA ŠTELBASKÁ

AŤ UŽ JE MI JEDENÁCT!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Ať už je mi jedenáct!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Štelbaská
Ať už je mi jedenáct! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZUZANA ŠTELBASKÁ

AŤ UŽ JE MI JEDENÁCT!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Text © Zuzana Štelbaská, 2024
Illustrations © Tomáš Kopecký, 2024
Translation © Kateřina Šípková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08534-0
ISBN e-knihy 978-80-00-08580-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08601-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08602-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

SOBOTA, 1. DUBNA

JE MI DESET!!!
Dneska byl **ÚPLNĚ NEJVÍC MAXI MEGA SUPER DEN!!!**
Tak, jak jsem si přála, jsme byli všichni v útulku, i **BOBAN,** rodiče, Sára, její máma s Laurou a Badym, přišel i Miki s Tedym a Kubajsem, kterej si **BLÁZNIVĚ** hrál s Edym. Když je taťka sledoval, dokonce prohlásil: „Edy by byl pes přesně pro něj! Možná bychom si měli rozmyslet, jestli si ho nevezmeme."
Jenže já jsem se na tátu **STRAŠNĚ** ošklivě podívala, protože, **HALÓÓÓ,** Boban tady byl dřív a je to pes **PŘESNĚ** pro mě a toho mi **NIKDY NECHTĚL DOVOLIT!!!** Tátovi asi došlo, co řekl, protože se hned vrhl na Bobana, že i on je skvělej pes, takže jsme zase mohli být všichni v klidu.
Ale je pravda, že když jsme šli domů, Kubajs kvůli Edymu **STRAŠNĚ** řval a mamka s taťkou dělali všechno pro to, aby ho nějak utišili, ale vůbec jim to nešlo. Tak jsem Kubajsovi slíbila, že až povyroste, bude chodit do útulku s náma. A on konečně sklapl.
Celá oslava vypadala přesně tak, jak jsem si přála. Počasí bylo super, i když trochu zima, ale to nám bylo jedno. Snědli jsme celej dort, vypili všechnu limču, pokecali jsme, prošli jsme se a byli jsme **TOTÁLNĚ ŠŤASTNÍ.**

NEDĚLE, 2. DUBNA

Co jsem dostala na narozky:
NOVÝ MOBIL!!!

Dědové a babičky mi poslali **HROMADU PENĚZ!!!** Dohromady víc než **5 TISÍC KORUN.** Nikdy jsem tolik peněz pohromadě ani neviděla! **JSEM BOHATÁÁÁ!!!** Džidžiny mi vyrobily **BOMBASTICKEJ** dárek – rozbalovací krabice, v jedný obrovský bylo schovaných dalších asi třicet menších, takže jsem jenom **TRHALA** papír a děsně jsme se smály, když jsem došla až na konec. A tam byl **KUFŘÍK S GELOVEJMA FIXAMA!!!** Džidžiny **PŘESNĚ** ví, co miluju, jsou to ty **NEJ NEJ NEJ** kámošky!!!

Kubajs mi nakreslil obrázek dvou pokémonů, jak se bijou do krve. To je na narozky naprosto vhodný téma, proto jsme samozřejmě všichni chytli záchvat smíchu a Kubajs se rozeřval.

Teta se strejdou mi poslali kosmetiku: pěnu do koupele, tělový mlíko a sladkej jahodovej balzám na rty, **MŇAM!**

Miki mi sliboval překvápko a nezklamal. Vyrobil mi **DESET** kupónů s věcmi, který za mě tento rok udělá, když to budu potřebovat – stačí, když mu ten kupón přinesu:

– třikrát **UKLIDÍ POKOJ,**
– třikrát **VYSAJE BYT,**
– dvakrát mi **UDĚLÁ SNÍDANI,**
– jednou mě vezme, **KAM BUDU CHTÍT,**
– a jednou mi pomůže **VYMYSLET VÝMLUVU,** když se budu potřebovat někde ulít.

Tohle se mamce a taťkovi moc nelíbilo, ale co už, je to **DÁREK** a oni s tím **NEMŮŽOU NIC DĚLAT, HEHEHE!**

Když už mi všichni popřáli, přišla ke mně mamka a podala mi ještě jeden balíček. Nechápala jsem, proč mi ho nedala společně s mobilem, ale ona mě jenom poprosila, ať ho rozbalím, až budu úplně sama, a rozhodnu se, co s ním udělám.

Dostala jsem **NOVEJ KRÁSNEJ DENÍK,** do kterýho si můžu psát všechno, co se mi stane. Pamatuju si, jak jsem byla zdrblá, když jsem deník dostala minulej rok. Jenže už mám **DESET!** Psát do něj teď bude **ÚPLNĚ NĚCO JINÝHO.** Jsem totiž **HROZITÁNSKY ZVĚDAVÁ,** co mi tenhle rok přinese.

PONDĚLÍ, 3. DUBNA

MÍT NAROZKY JE STRAŠNĚ SMUTNÝ!!!

Po víkendu, kdy všichni řešili jenom mě a to, že už je mi deset, jsem přišla do školy a tam to neřešil **VŮBEC NIKDO!** A co je nejhorší, **TOTÁLNĚ NIC SE NEZMĚNILO!!!**

Čekala jsem, že když budu mít deset, věci budou nějaký jiný. Jenže nejsou.
Oliver se se mnou pořád **NEBAVÍ.**
Ema na nás čučí jako **HLADOVÁ SOVA.**
A Viki s Miou jsou stejně hnusný jako minulej tejden.
OTRAVA!!! AŤ UŽ JE MI JEDENÁCT!!!

ÚTERÝ, 4. DUBNA

POZÍTŘÍ JSOU PRÁZDNINY!
Tohle na škole miluju. Přijdete v pondělí, nějak to přežijete, a jakmile učitelka v úterý zahlásí, že od čtvrtka jsou prázdniny, tak víte, že je potřeba už jenom nějak přežít středu a je **HOTOVO!**

STŘEDA, 5. DUBNA

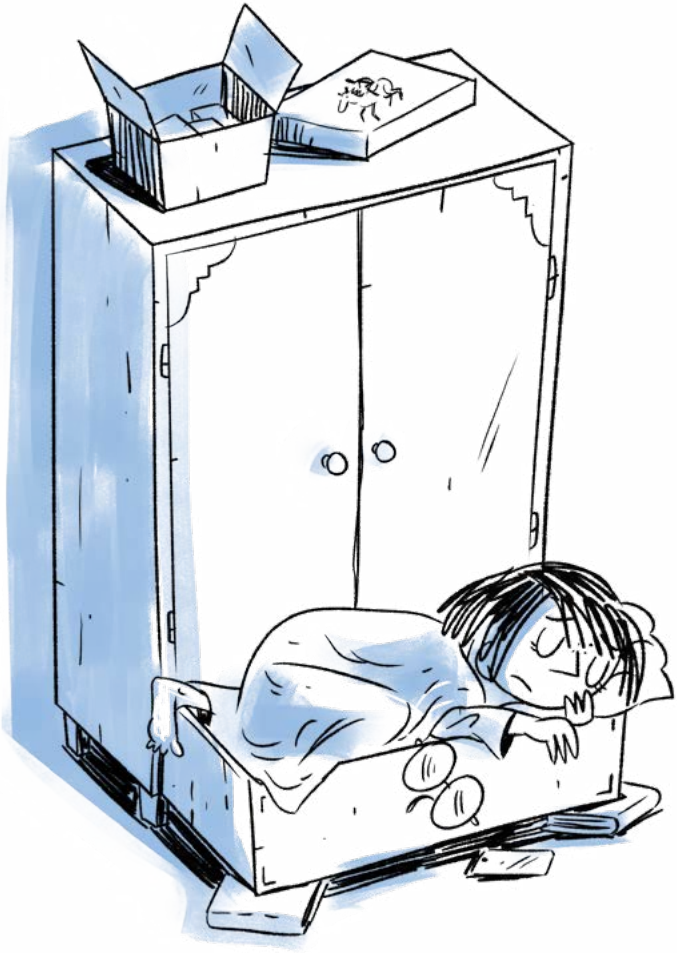
Laura se dneska o velký přestávce rozbrečela, že s náma nebude přes prázdniny. Její mamka **NESNÁŠÍ** Velikonoce. Myslí si, že je to hloupej svátek, kterej musí ženy jenom přetrpět. Takže se už včera jako rodina balili a pojedou na velikonoční lyžovačku do Itálie. Teda, Laura si nemá na co stěžovat. Sára třeba vůbec nikam nejezdí a my jenom občas. Minulej rok byly Velikonoce **DIVNÝ.** A já vlastně ani nevím, jaký máme tenhle rok plány. Musím se zeptat mamky. I když už je mi **DESET, NIKDO** v rodině se mnou **FURT NIC NEŘEŠÍ!!!**

ČTVRTEK, 6. DUBNA, ZAČÁTEK VELIKONOČNÍCH PRÁZDNIN

KATASTROFA!!!
S BOBANEM NEMÁ KDO ZŮSTAT!!!
Strašně jsme se s Oliverem pohádali. Ne doopravdy, jenom přes esemesky, ale bylo to **STRAŠNÝ!**
On si myslel, že přes prázdniny budu s Bobanem já, protože oni taky jedou pryč.
Jenže rodiče mi řekli, že jedeme na **TŘI DNY** k strejdovi a tetě a **BOBAN BUDE SÁM!!!**
Oliver se **TOTÁLNĚ** urazil a napsal mi, že se Boban na mě nemůže vůbec spolehnout. Strašně jsem se rozbrečela, protože je to asi **PRAVDA.**

7. DUBNA, VELIKONOČNÍ PÁTEK

SÁRA JE ÚPLNĚ NEJLEPŠÍ A VŮBEC NEVÍM, CO BYCH BEZ NÍ DĚLALA!
Jsme u strejdy a tety. Je to tu hrozný. Jejich byt je tak akorát pro ně tři s Čůňou a my ostatní spíme tam, kde je nějaký volný místo. Jezdím sem nerada. Pořád do mě někdo naráží a kope mě ve spánku.

Jedinou dobrou zprávou je, že se Sára postará o Bobana. Když bude mít čas, vezme ho i na prochajdu. No, hlavně mu každý den půjde dát vodu a granule. Nechápu lidi, kteří nemají kámoše. Bez nich se vlastně vůbec NEDÁ ŽÍT!

8. DUBNA, VELIKONOČNÍ SOBOTA

OTŘESNEJ DEN!

Od rána prší, pořád je hrozná zima, všude je zavřeno, nikam se nedá jít, trčíme tu jako **TRAKTOR V BAHNĚ** a já nemám co dělat! Miki si chatuje ***V JEDNOM KUSE*** s Tedym, rodiče se zavřeli v obýváku a **CELEJ DEN** se tam smějou. ***VŮBEC NETUŠÍM ČEMU!!!*** Kubajs s Čůňou čučí do akvárka na chodbě. A na mě nemá nikdo čas. Laura je na svahu a Sára nestíhá, protože venčí a krmí psy. Na chvíli jsem se přidala ke klukům a čučela do akvárka s nima. Vtom se zničehonic ozval Čůňo:

„Včera jsem se taky díval na rybky. Všechny se zbláznily, jenom jedna byla smutná."

„Jak víš, že byla smutná?" zeptala jsem se ho.

A ten mudrlant zahlásil: „Víš, měla takový smutný hlas."

AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

9. DUBNA, VELIKONOČNÍ NEDĚLE

NESNÁŠÍM TAKOVÝ PRÁZDNINY!

Nic se nestalo, nikde jsme nebyli, nic jsme nezažili, nikoho jsme nepotkali, nic jsem neudělala.

Už jsme doma. Strejda s tetou mají od zítřka jinej program. Chtěla jsem jít hned za Bobanem, ale táta prohlásil, že už je pozdě, takže mi pokazil i tu **JEDINOU** věc, na kterou jsem se mohla těšit!
VRRRRRRRRRRR!!!

10. DUBNA, VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

ÚPLNĚ JSEM ZAPOMNĚLA VSTÁT!
Je teprve ráno a můj taťka už mi polil **PŮLKU POSTELE!**
A Miki mě hodil do ledový sprchy! Ještěže je Kubajs nemehlo, a když na mě chtěl vylít sklenici vody, polil tátu. **DOBŘE MU TAK! NESNÁŠÍM VELIKONOCE!**

11. DUBNA, KONEC VELIKONOČNÍCH PRÁZDNIN

MILUJU VELIKONOCE!!!
Včera se všechno **TOTÁLNĚ** otočilo! Měla k nám přijít Sára a měly jsme v plánu prožít den s Bobanem a Edym. Jenže cestou potkala Olivera, kterej vedl na vodítku Bobana a byl na cestě k nám i s Honzou a Samem. Byli vyzbrojení vodníma pistolema, takže Sára hned volala, ať nějaký seženu taky. Miki vyhrabal staré pistolky kdesi z druhé dimenze naší

skříně a pomohl mi snést dolů i dva kyblíky vody, abychom je mohli nabíjet. Miki je prostě **SUPER** brácha.
BYLA TO NEJLEPŠÍ VODNÍ HONIČKA!!!
Asi jsem se v životě tolik nenasmála!!!
Měla jsem problém se kvůli tomu smíchu vůbec nadechnout!
Domů jsme šli všichni **TOTÁLNĚ** mokří. A co bylo nejlepší, **OLIVER SE SE MNOU KONEČNĚ ZASE BAVÍ!** I teď se chystám za ním a Bobanem, za hodinu se máme sejít i se Sárou a Edym.
JSEM ZVĚDAVÁ, JAK TO DOPADNE!!!

STŘEDA, 12. DUBNA

TOTÁLNÍ ŠOKY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Oliver se bude **STĚHOVAT!!!!!!!!!!!!!!!!!!**
Jeho táta prý dostal práci v jiným městě, teď přes Velikonoce se tam byli podívat a taky řešili, kde budou bydlet, a já jsem úplně ztratila řeč! Když se odstěhují, tak **CO BUDE S BOBANEM??**

ČTVRTEK, 13. DUBNA

Učitelka mě dneska vyvolala v hodině etiky, abych řekla něco o tom, proč je důležitý chovat se hezky ke zvířatům. Jenže mě od včerejška napadají samý hrozný věci, co bude s Bobanem, takže jsem mlčela, abych se náhodou před třídou nerozeřvala.

PÁTEK, 14. DUBNA

OLIVER JE HROZNÝ!

Dneska jsem se za ním stavila, aby mi řekl, co bude s Bobanem.

Houkl na mě, že **NEVÍ** ani to, co bude **S NÍM,** a že jsem **OTŘESNÁ,** protože mě zajímá **JENOM TEN PES,** ale **VŮBEC** mě netrápí, že se stěhuje **I ON.** A ještě, že se nestěhují už **ZÍTRA** a že dělám ze všeho **KOVBOJKU!**

Dupla jsem nohou a řekla mu, že je mi **JEDNO,** co bude s ním, když je jemu **JEDNO,** co bude s **BOBANEM!!!**

SOBOTA, 15. DUBNA

ZASE JSOU Z NÁS S OLIVEREM NEPŘÁTELÉ!!!

Ráno jsem šla pro Bobana, abych ho vzala na cvičák, ale Oliver s ním právě vycházel z branky. Boban byl **STRAŠNĚ** šťastnej, že mě vidí. Škubal vodítkem směrem ke mně, štěkal a vyl, ale Oliver do mě jen vrazil a prskl: „Uhni!“ a šel s ním na cvičák sám!!!

NEDĚLE, 16. DUBNA

Konečně jsme všechny Džidžiny spolu. Neviděly jsme se od prázdnin. Těch pár dní ve škole nestálo za řeč. Holky věděly, že jsem naprosto **MIMO** z té zprávy o Oliverově stěhování.

„Vůbec netuším, co mám dělat," fňukala jsem.
„A víš, co vlastně bude s Bobanem?" zeptala se Laura, která byla v naprostém šoku, protože ji ta zpráva úplně minula a ona se ji dozvěděla až teď.
„To právě **NEVÍM!**" zvolala jsem zoufale. „Nevím, jestli si ho vezmou s sebou, nebo ho někomu dají, nebo půjde znova do útulku!"
„Neboj, postaráme se o něj," hlesla Sára tiše. Asi si myslela, že mě to potěší, ale mně se při představě Bobana za mřížemi úplně sevřelo hrdlo. Vykulila jsem oči a potom se ze mě vyvalila slzavá řeka.

PONDĚLÍ, 17. DUBNA

Ani dneska se Oliver se mnou nebavil. Od Sáry jsem se dozvěděla, že se po mně ptala trenérka na cvičáku. Nedávno chtěla vědět, jestli bych nechodila s Bobanem na ty nový tréninky, aby mohl léčit lidi. Pořád si nemůžu zapamatovat, jak se to jmenuje. Nějaký kanystr, nebo co. Jenže já ani netuším, jestli mě Oliver ještě někdy k Bobanovi **PUSTÍ!!!**

ÚTERÝ, 18. DUBNA

VŠECKO JE VÍC A VÍC NANIC!!!

Když jsem dneska přišla dřív domů, protože jsem nebyla na agility tréninku, **PROTOŽE OLIVER,** mamka na mě

vybafla bez upozornění: „Proč jsi nebyla s Bobanem na tréninku? Ani včera jsi za ním nešla. Ani o víkendu. Stalo se něco?“
Stiskla jsem rty. Rodiče určitě ví, že se Oliver stěhuje pryč. Sice neví, že jsme zase rozhádaní, ale tady nejde o nás, jde o **BOBANA.**
„Kiki, ty se se mnou nebavíš?“ nevzdávala to mamka.
Našpulila jsem pusu, jako že chci něco říct, ale protože jsem naštvaná i na ni a na tátu, tak jsem jenom zaskřípala zubama.
Jedním okem jsem po ní pokukovala a dobře jsem si všimla, jak udělala ten svůj „obličej“, po kterým většinou řekne něco strašně výchovnýho. Jenže teď z ní jen rozzlobeně vypadlo: „U rozhovoru se většinou jeden ptá a druhý odpovídá. Jestli budeš mít zájem se to naučit, zkusíme to znovu.“
Takže jsem **ÚPLNĚ V PRČICÍCH!** Nestačí, že mi nejde se udobřit s Oliverem. Ještě si to pokazím u **MAMKY!!!**

STŘEDA, 19. DUBNA

VÝTVARKA JE JAKO DAR Z NEBE!

Ališa nám dneska rozdala hlínu a plácali jsme sochy. Sice chtěla, abychom modelovali něco podle jejího vzoru, nějaké ptačí krmítko, ale každý stejně vyráběl, co chtěl. Vymodelovala jsem Bobana a Džidžiho. **MOC** bych si přála, abych mohla bydlet někde v domečku, kde by měl Boban dost místa a Džidži nějakou zídku, na které by se mohl

vyhřívat. Byli bychom tam jenom my tři a žádnej Oliver ani naštvaná máma. Kousek hlíny mi nakonec ještě zůstal a vyrobila jsem z něj kostku a na každou její stranu jsem vyryla šifru:

BFF (navždy nej kámošky)
DŽ (Džidži)
BBN (Boban)
R (Rodina)
srdce (s každým novým člověkem a zvířetem naroste)
dům (tajný sen)

Ať už by kostka přistála na jakýkoli straně, vždycky mě to potěší. Ani nevím proč, ale dnešní výtvarka se mi NESKUTEČNĚ líbila.

ČTVRTEK, 20. DUBNA

VŠECHNO JE JINAK!!!

Mamka mě dneska čekala po plaveckým tréninku a už z dálky jsem viděla, že mi chce něco říct. Je to až NESKUTEČNÝ, jak znám VŠECHNY její výrazy.
„Volala jsem Oliverově mámě," spustila. Ztuhla jsem.
„Nechceš mi něco říct?"
Místo odpovědi jsem jen pokrčila rameny.
„Věděla jsi, že se budou stěhovat?"
Přikývla jsem.
„Proč jsi mi to neřekla?"

Zase jsem pokrčila rameny.
„Kiki, my jsme to s tátou vůbec netušili!“
Vytřeštila jsem na ni oči. Mamka se rozesmála.
„Pořád si myslím, že na rozhovor jsou potřeba dva lidi, a ne jenom jeden.“
„Tys to nevěděla?“ zeptala jsem se pro jistotu ještě jednou.
„Ne, nevěděla. Odkud jsem to měla vědět? Tys mi nic neřekla a s Oliverovou mamkou nejsme zase tak velké kamarádky, aby mi to zavolala a oznámila. Prý jste se kvůli tomu s Oliverem pohádali.“
„No…“ sklopila jsem oči. „Pohádali.“
„A proč, prosím tě?“
„Protože mi nechce říct, co bude s Bobanem!“
„Kiki,“ vzdychla si mamka a pohladila mě po vlasech.
„Oliverova rodina zatím ještě přesně neví, kdy a na jak dlouho se budou stěhovat. A Olivera se dotklo, že tě zajímá jenom Boban a on, jako tvůj kamarád, zůstal bez povšimnutí.“
„Asi jo…“ šeptla jsem. No nebylo to **ASI.** Bylo to **ÚPLNĚ – HEJ, KAŠLU NA TEBE, OLIVERE.** Někdy asi nejsem moc dobrá kámoška.

PÁTEK, 21. DUBNA

OPRAVDU JSEM STRAŠNĚ CHTĚLA JÍT ZA OLIVEREM!!!
Jenže říct **PROMIŇ** je **HROZNĚ TĚŽKÝ!**

SOBOTA, 22. DUBNA

Už zase nemůžu spát. Je půl šestý ráno. **HROZNĚ** chci jít za Bobanem! Bráchové ještě spí. Kubajs chrápe jako starej dědek. Asi zase něco chytil ve školce. Skoro všechny děti tam chrchlají a on má potom nudli až u kolen. Rozhoduju se, jestli mám, nebo nemám jít za Bobanem, což by ale **ASI** znamenalo, že se potkám s Oliverem.

Je půl sedmý. Mamka už vstala. Bojím se jít i za ní, aby mi neřekla, že mám jít za Oliverem.

Půl osmý. Mám ukrutnej hlad. Jestli chci stihnout snídani i cvičák, **MUSÍM UŽ VSTÁT!!!**

NEDĚLE, 23. DUBNA

BOBANA NIKOMU NEDÁM!!! A OLIVER JE HNUSÁK HNUSNEJ!!!

Včera jsem nakonec pro Bobana šla. Posbírala jsem veškerou odvahu, rychle jsem do sebe hodila snídani a hnala jsem se k Oliverovi. Doufala jsem, že ho nepotkám. Že mi Bobana dá jeho mamka a půjdu na cvičák.

Jenže když jsem k nim dorazila, Oliver už byl před domem a byl nachystanej, že ho vezme na cvičák on.

„Ahoj," řekla jsem mu.

„Co chceš?" odfrkl.

„Chtěla bych vzít Bobana na cvičák," přiznala jsem.

„Není potřeba," štěkl. „Beru ho já."

„Ale říkal jsi, že s ním mám chodit trénovat já…"

„Ale už není potřeba. Budu s ním chodit sám. Aspoň dokud je to ještě NÁŠ pes."

Vytřeštila jsem na něho oči. „A proč by nebyl váš pes?"

„CO JE TI DO TOHO?" houkl na mě. Potom Bobana zatahal ošklivě za obojek, až zakňučel, a hnal se s ním pryč. Mě tam nechal stát, a když jsem se za nima dívala, zase jsem se TOTÁLNĚ rozeřvala.

PONDĚLÍ, 24. DUBNA

MIKI JE KOUZELNÍK, AŤ MĚ NĚKDO PŘESVĚDČÍ, ŽE NE!!!

Miki na mě dneska čekal po vyučování před školou.

V pondělí mám povoleno chodit domů sama. Většinou

bych se šla převlíct a potom pro Bobana, ale Miki prohlásil, že pro Bobana jdeme hned a spolu.
„Hrabe ti?“ vypadlo ze mě. „Já tam nejdu. Ani náhodou!“
„Vy dva s Oliverem jste nepoučitelní,“ smál se. „Místo toho, abyste si pomáhali, jste na sebe protivní. A přitom se máte rádi.“
„NESNÁŠÍM HO!“ křikla jsem.
„Jasně,“ prohodil Miki a zakroutil očima jako OTRAVNÝ DOSPĚLÁK.
„Nikam nejdu!“ zasyčela jsem znova a otočila se směrem k našemu paneláku.
Miki mě ale chytil za mikinu a přitáhl k sobě. „U vás dvou je to FURT TO SAMÉ DOKOLA! Když se umíte pohádat, měli byste se umět i udobřit. A když ne kvůli sobě, tak aspoň kvůli Bobanovi!“
Ukázalo se, že podobnou scénu zažil i Oliver, protože na půl cesty k nim domů jsme potkali Tedyho, jak ho tahá za mikinu směrem k nám – úplně stejně jako Miki tahal mě.
„Jak dlouho chceš být na ni hnusný?“ hučel do Olivera. Ten na mě naštvaně zíral.
„A ty? Jak dlouho chceš, abyste byli pohádaní?“ zatřásl se mnou brácha.
Tedy se rozřehtal. „Tak už se udobřete! Kdo se má na to koukat?“
Oliver se vzepřel, vytrhl se Tedymu a křikl: „Dejte mi pokoj! Co mě tu vláčíte jako PYTEL BRAMBOR?“ Tedy ho znova chytl, aby mu neutekl, ale já jsem k němu přiskočila a vytrhla jsem mu Oliverovu mikinu z ruky.

„Dej mu pokoj!“ zaječela jsem. „Proč nás nenecháte bejt?“
A když mě chtěl Miki stáhnout k sobě, Oliver do něj strčil.
„Nechej ji! Staráte se o nás, jako bychom byli MALÝ DĚTI!“
Jakmile to vyslovil, Miki s Tedym chytili totální ZÁCHVAT SMÍCHU. Jako, NECHÁPU PROČ!!!
„Pojďme,“ řekl mi Oliver. „Boban čeká.“
Přidala jsem se k němu a BOBANA JSME VYVENČILI SPOLEČNĚ.
Až doma mi došlo, že nebýt Mikiho, asi bychom byli s Oliverem pohádaní už NAVĚKY.

ÚTERÝ, 25. DUBNA

KONEČNĚ AGILITY!!!

Samozřejmě, Madlen si neodpustila blbý poznámky a pořádně mi naložila za to, že jsem se dlouho neukázala na tréninku.
Jako, TAKY TĚ RÁDA VIDÍM, MADLEN!!!
Boban byl tak hotovej z toho, že jsme zase spolu, že mi dalo pořádně zabrat, než jsem ho donutila soustředit se. I když mě to dost štvalo, musela jsem přiznat, že Bobanovi cvičáky s Oliverem prospěly. Je super, že i když jsme se spolu nebavili a byl na mě hnusnej, chodil s Bobanem trénovat. Konečně je vidět, jak Boban chápe, že když mu dám nějakej povel, tak ho má udělat, a potom udělat další a další věc, dokud nedoběhneme až na konec dráhy. A že až tam může bláznit a dostane něco dobrýho jako odměnu. Předtím chtěl odměnu po každé překážce. Teď i Madlen viděla, jakej jsme udělali POKROK.

Akorát že celou pochvalu zcucla do jedný věty: „Ještěže tak.“ Madlen si asi VŮBEC neuvědomuje, jak je STRAŠNĚ TĚŽKÝ někoho VYCHOVAT!!!

STŘEDA, 26. DUBNA

NECHÁPU, CO MAJÍ DOSPĚLÍ FURT S TOU VÝCHOVOU!!!

Dneska jsme měli na oběd maso s vařenejma bramborama a nějaká nová úča z druhýho stupně, kterou neznáme, šla okolo našeho stolu. U stolu jsme seděly všechny tři Džidžiny a ona si všimla, že jíme jenom vidličkama. Jako, Laura dřív používala i nůž, ale já ve škole nikdy, a od tý doby, co se k nám přidala Sára a taky přestala používat nůž, Lauře nezbylo nic jinýho než se k našemu beznožnímu jezení připojit.

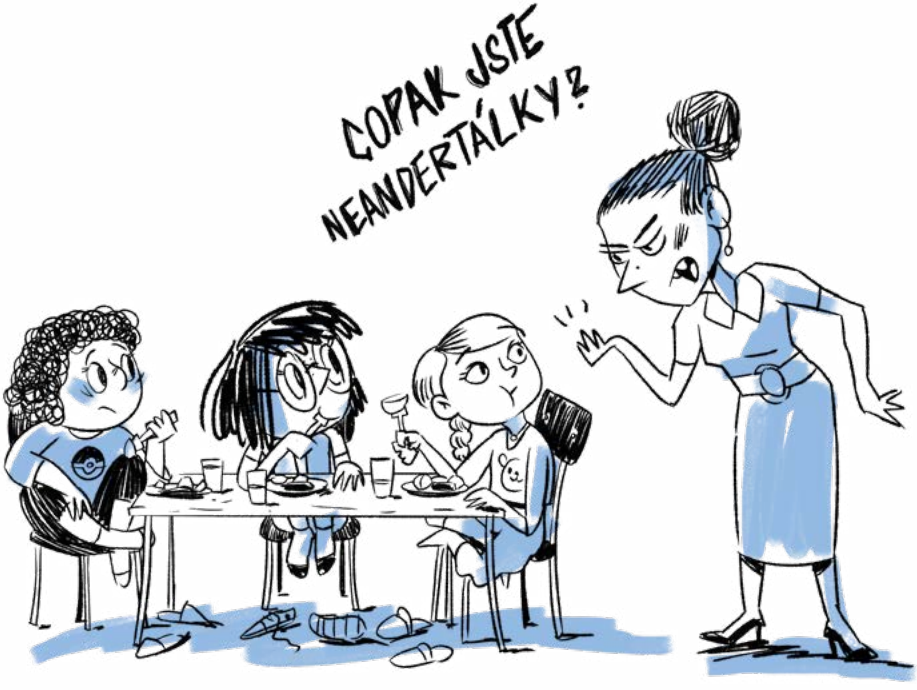
„Copak jste NEANDERTÁLKY?“ zahučela na nás úča. „Na stole máte i nůž, tak ho začněte používat. Jak vás to doma VYCHOVALI?“

„Myslíte tento nožík?“ ukázala jsem jí můj nůž, který byl na konci ohnutej, protože nějaký jiný nevychovaný děcko s ním rylo někde v kamenolomu.

„Zapomněla jsi říct: tento nožík, PROSÍM! Základy slušného chování – prosím a děkuji! Nic z toho neovládáte!“ ječela učitelka, až celá jídelna ztichla. Naštěstí se potom posunula dál a sedla si k vedlejšímu stolu.

Otočila jsem se na Džidžiny, napíchla jsem bramboru na vidličku a zeptala se jich: „Můžu si, PROSÍM, strčit tuto celou bramboru do pusy? DĚKUJI!“

Všechny tři jsme se hlasitě rozřehtaly, jenže učitelka nás slyšela a dostaly jsme poznámku, že jsme **NEVYCHOVANÉ.** Taťka doma strašně vyváděl, jestli mi náhodou nepřeskočilo, a mamka koulela očima, jestli to mám zapotřebí. Tak jsem jim řekla, že **VŮBEC** nemají smysl pro humor, načež taťka prohlásil, že ta poznámka je ještě málo a prý si kvůli své neskutečné drzosti koleduju o pěknej **PROBLÉM!**
Takže **PARDOOON,** milá nová paní účo, my nejsme jen **NEVYCHOVANÉ,** ale ještě taky **DRZÉ!!!**

ČTVRTEK, 27. DUBNA

OLIVER SE ZASE PAKTUJE S EMOU!!!

Dneska během velké přestávky přišla Ema za Oliverem a něco s ním řešila. Od tý doby, co vyšlo najevo, že Ema šikanovala Sáru a byla se svým pošahaným bráchou v partě, která bila děti a natáčela si je při tom na mobil, nikdo se s ní nebavil. Její brácha je někde ve středisku výchovné péče, nebo co, ale Emu šoupli zpátky do naší třídy. **DO TÝ STEJNÝ TŘÍDY, DO KTERÝ CHODÍ TA STEJNÁ SÁRA, KTERÝ UDĚLALA ZE ŽIVOTA PEKLO!!!!!!!!**

Někdy to dospělácký rozumování fakt nechápu.

A Oliver, místo toho, aby stál při nás, lituje Emu za to, že zůstala na všechno sama.

NA TO ALE MĚLA MYSLET DŘÍV, NEŽ UDĚLALA TY HNUSNÝ VĚCI SÁŘE!

PÁTEK, 28. DUBNA

OLIVEROVI ASI PŘESKOČILO!!!

Přišel se mě zeptat, jestli bychom nevzali Emu v sobotu s sebou na cvičák.

„Tys upadl?“ houkla jsem na něj. „Na cvičáku bude i Sára, a to jako teď máme být všichni jedna velká šťastná rodina?“

Oliver zkřivil pusu a zavrčel: „Jenom jsem se zeptal.“

NORMÁLNĚ MU HRABE!!!

SOBOTA, 29. DUBNA

NESKUTEČNÝ!!!

Když jsem ráno přišla pro Bobana, skoro mě to **PORAZILO!** Před brankou už stála Ema a čekala na Olivera!!! Nejdřív jsem se zastavila a rozmýšlela se, jestli mám jít vůbec dál, protože přijít před branku znamenalo, že ji musím pozdravit a něco říct, a **TO NEPŘICHÁZELO V ÚVAHU!!!** Ema u mě po tom všem, co udělala Sáře, **TOTÁLNĚ** skončila.

Jenže Ema si mě všimla, a když viděla, že stojím a nehýbu se, odešla pryč. Až když byla za rohem, pohnula jsem se a Oliverova mamka mi dala Bobana. Oliver nikde nebyl, takže jsme šli normálně na cvičák.

A OLIVER TAM PŘIŠEL ZA NÁMA I S EMOU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sára do tý doby cvičila s Edym, který je pořád stejně děsnej a furt lítá nahoru dolů jako turbomoucha, takže mu musí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ať už je mi jedenáct!.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.